

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: A. D. M. S.C.**, nar. ..., státní příslušnost Bolívarovská republika Venezuela, bytem v České republice ..., *zastoupené Mgr. Kateřinou Němečkovou, právníkem Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2017, čj. MV-117280-4/SO-2017,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 22. 11. 2017, čj. MV-117280-4/SO-2017 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 4.000,- Kč, k rukám obecné zmocněnkyně Mgr. Kateřině Němečkové, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobkyně se žalobou ze dne 9. 12. 2017 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2017, čj. MV-117280-4/SO-2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 16. 8. 2017, čj. OAM-13678-34/PP-2016, kterým byla zamítnuta žádost o povolení k přechodnému

pobytu na území České republiky dle § 87e odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

[III] Žaloba

Žalobkyně nejprve v úvodu žaloby shrnula průběh správního řízení a její pobytovou historii. Dále odkázala na ustanovení § 87b odst. 1 a § 15a odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně měla za to, že je možné ji v souladu s dikcí tohoto zákonného ustanovení považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie, neboť tomu tak ve skutečnosti je. Následně se žalobkyně snažila objasnit soudu její aktuální majetkové poměry, tedy, že ke svému věku pobírá starobní důchod. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ze dne 26. 1. 2017, čj. 5 Azs 224/2016-47, ve kterém bylo judikováno, že pouhá skutečnost, že cizinec pobírá důchod, jej nemůže vyloučit z kategorie cizince vyživovaného občanem Evropské unie dle § 15a odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Dále žalobkyně namítala to, že správní orgány v průběhu odvolacího řízení procesně pochybily, přičemž toto jejich procesní pochybení vedlo k vydání rozhodnutí, které není v souladu se zákonem. Proti prvostupňovému rozhodnutí MV OAMP ze dne 16. 8. 2017, č. j. OAM-13678-34/PP-2016, které bylo žalobkyni doručeno 8. 9. 2017, podala žalobkyně včasné blanketní odvolání. V tomto odvolání žalobkyně uvedla, že toto blanketní odvolání žalobkyně doplní a současně požádala správní orgán o poskytnutí přiměřené lhůty k doplnění odvolání. Dle § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), platí, že odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2. V souladu s § 37 odst. 2 správního řádu platí, že z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Dle § 37 odst. 3 správního řádu platí že, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Z obsahu blanketního odvolání, které žalobkyně podala prostřednictvím svého právního zástupce dne 13. 9. 2017 je zcela zřejmé, že takovéto podání nesplňuje jednu z náležitostí stanovených v § 37 odst. 2 správního řádu, když z jeho obsahu není zřejmé, čeho se žalobkyně svým podáním domáhá a co navrhuje. K tomu, aby právní zástupce žalobkyně toto odvolání doplnil a zcela řádně a náležitě zdůvodnil, požádal správní orgán o poskytnutí přiměřené lhůty. I s ohledem na tuto skutečnost, ale zejména pak s ohledem na dikci § 93 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 3 správního řádu, bylo povinností správního orgánu, vyzvat žalobkyni k tomu, aby odstranila vady svého podání ze dne 13. 9. 2017. Tento názor právního zástupce je pak podpořen i konstantní judikaturou českých soudů, když např. Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 25. 2. 2016, čj. 30 A 114/2015-57 judikoval, že „*na této povinnosti správního orgánu (viz rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2009, č. j. As 4/2009-53) přitom nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce v odvolání výslovně uvedl, že jej v přiměřené lhůtě doplní a následně tak neučinil. Takto formulovaným odvoláním dal totiž žalobce jednoznačně najevo, že hodlá odvolání doplnit právě o konkrétní odvolací důvody. Pokud tedy žalovaný o odvolání rozhodoval, aniž by znal odvolací námitky, které*

žalobce hodlal v odvolacím řízení uplatnit, je nutno ve shodě se závěry Nejvyššího správního soudu obsaženými ve shora citovaném rozsudku konstatovat, že takový postup je "zcela nepřipustný a naprosto v rozporu s procesními pravidly, která jsou zakotvena v citovaných ustanoveních správního řádu, a vyplývají z ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces." Stejný právní názor zastává i NSS, a to v rozsudku ze dne 27. 10. 2015, čj. 6 As 292/2014-34. Správní orgán prvního stupně však v souladu se správním řádem a konstantní judikaturou českých soudů nepostupoval a žalobkyni k doplnění blanketního odvolání nikdy nevyzval. Další procesní chybu správní orgán učinil, když blanketní odvolání žalobkyně posoudil jako opožděné. Nadřízený správní orgán však žalobkyni podané odvolání posoudil jako včasné, když skutečně tomu tak bylo. Přesto se i žalovaná dopustila procesního pochybení, když o odvolání žalobkyně rozhodovala, aniž by znala odvolací důvody a námítky žalobkyně. I přesto, že žalobkyně nebyla správním orgánem prvního stupně ani žalovanou vyzvána k tomu, aby své blanketní odvolání doplnila, učinila tak, když prostřednictvím svého právního zástupce doplnila své blanketní odvolání podáním ze dne 13. 11. 2017. V tomto svém doplnění se pak právní zástupce žalobkyně pokusil žalované vysvětlit pobytovou historii žalobkyně, důvody, které žalobkyni k podání žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vedly, aktuální situace ve Venezuele a v neposlední řadě obsahovalo toto doplnění také vysvětlení, proč se žalobkyně považuje za rodinného příslušníka občana Evropské unie, kterého je možné subsumovat pod § 15a odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se však tímto podáním žalobkyně vůbec nezabývala, což je zřejmé, z tvrzení, které je obsažené v napadeném rozhodnutí, kde se uvádí, že žalobkyně své blanketní odvolání již nedoplnila. Žalovaná se tedy nejen nezabývala tím, že správní orgán prvního stupně pochybil, když žalobkyni nevyzval k tomu, aby své blanketní odvolání doplnila, ale sama velmi významným způsobem procesně pochybila, když se ve svém rozhodnutí vůbec nezabývala podáním, kterým žalobkyně doplnila své blanketní odvolání. Žalobkyně tak rozhodovala o odvolání, aniž by znala odvolací důvody žalobkyně. Na závěr žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná uvedené námítky odmítla a odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál. Dle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalobkyně nesplnila podmínky dle § 15a zákona o pobytu cizinců, a proto na ni nelze dle tohoto zákona nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU. Z uvedeného důvodu proto nelze vyhovět její žádosti o povolení k přechodnému pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dále uvedla, že zákon o pobytu cizinců nepřiznává postavení rodinného příslušníka občana EU všem osobám, které se považují za rodinu (ani všem jeho příbuzným), ale pouze těm osobám, které jsou uvedeny v § 15a tohoto zákona. Toto ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo novelou, která do právního řádu implementuje Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, tudíž je třeba toto ustanovení vykládat v souladu s jejím smyslem a účelem. Žalobkyně v předmětném řízení neprokázala, že je závislá na „jiné nutné péči“ poskytované občanem EU. Žalobkyně je diabetička, avšak je zcela soběstačná,

resp. nepotřebuje „nutnou péči“ ze strany její dcery a jejího manžela. Naopak v řízení bylo výsledkem zjištěno, že své dceři pomáhá v domácnosti i s dětmi. Žalobkyně rovněž neprokázala, že by byla z objektivních důvodů závislá na výživě ze strany svojí dcery a jejího manžela. Žalobkyně uvedla, že ve své vlasti pobírá důchod, jehož výši v předmětném řízení nedoložila. Nijak neprokázala ani své tvrzení, že není možné její důchod posílat do ČR. Žalobkyně byla v dané věci správním orgánem také poučena. Žalovaná proto dospěla k závěru, že žalobkyně v předmětném řízení o její žádosti hodnověrně neprokázala neschopnost postarat se o výživu sama sebe. Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí podala dne 13. 9. 2017 odvolání. V odvolání uvedla, proti jakému rozhodnutí směřuje a v čem je napadené rozhodnutí v rozporu s platnými právními předpisy (uvedla konkrétní ustanovení zákona). V daném případě se nejednalo o odvolání, které by trpělo vadou. Podané odvolání mělo zákonem stanovené náležitosti a příp. doplnění odvolání bylo na žalobkyni. Žalovaná odvolání žalobkyně projednala na svém jednání dne 21. 11. 2017 a dne 23. 11. 2017 bylo rozhodnutí vypraveno. Žalobkyně dne 14. 11. 2017 doručila Ministerstvu vnitra, tj. správnímu orgánu I. stupně, doplnění svého odvolání. Toto doplněné odvolání bylo žalované předáno dne 23. 11. 2017. Doplněné odvolání žalovaná obdržela až po vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaná také upozornila na skutečnost, že žalobkyně své odvolání ze dne 13. 9. 2017 doplnila až po 2 měsících a doručila jej správnímu orgánu I. stupně dne 14. 11. 2017, kdy věc byla již od 5. 10. 2017 u odvolacího správního orgánu (§ 88 odst. 1 s. ř.). Navíc obsahem doplněného odvolání, nebyl doklad o příjmech žalobkyně (výše důchodu), který je pro posouzení její závislosti na výživě občana EU nezbytný. Takovýto doklad poprvé předložila až k podané žalobě. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Replika

Následně žalobkyně zaslala soudu repliku ze dne 8. 8. 2018, ve které uvedla, že nadále trvá na podané žalobě, a že veškeré náklady spojené s uspokojováním svých základních potřeb nese zeť žalobkyně společně se svou manželkou, tedy dcerou žalobkyně. Žalobkyně poukázala na to, že je dostačující, pokud stav závislosti, tak jak jej předpokládá § 15a odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, vznikne až po příjezdu cizince na území České republiky a současně odkázala na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2016, čj. 45A 24/2015-51. Žalobkyně také navrhla výslech svého zetě pana G.D. a výslech své dcery paní Z.C.D.M. Současně s replikou zaslala zdejšímu soudu výpisy ze svého bankovního účtu vedeného u České spořitelny, a. s. a lékařskou zprávu ze dne 2. 7. 2018, ze které vyplývalo, že žalobkyně byla hospitalizována ve Fakultní nemocnici v Plzni. Dále žalobkyně namítala, že správní orgány pochybily, pokud se nezabývaly tím, jaké dopady bude mít rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobkyně a poukázala na rozsudek NSS ze dne 3. 6. 2016, čj. 5Azs 83/2015-31.

[V] Jednání před krajským soudem

Zástupkyně žalobkyně při jednání před soudem dne 10. 10. 2018 setrvala na dosavadních tvrzeních uvedených v žalobě. Žalovaná se s omluvou k jednání nedostavila.

[VI] Posouzení věci krajským soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 20. 9. 2016 si žalobkyně podala žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně k žádosti doložila mimo jiné rodný list své dcery paní D.M. Z.C. (dále jen „*dcera*“) a Listinu o udělení státního občanství ČR, dle které bylo dceři uděleno státní občanství ČR. Dále žalobkyně doložila oddací list své dcery, která uzavřela dne 4. 1. 2005 sňatek v Liberci s panem D.G.(dále jen „*zeť*“), nájemní smlouvu, dle které obývá byt společně s rodinou své dcery, výpisy ze svého bankovního účtu, ze kterého jsou zřejmé převody financí jak zetěm žalobkyně, tak i dcerou žalobkyně a také lékařské zprávy týkající se zdravotního stavu žalobkyně. Dále žalobkyně předložila vyjádření zetě a vyjádření své, v němž mimo jiné uvedla, že žádá o udělení přechodného pobytu dle § 15a odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Následně správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni k prokázání tvrzeného postavení, načež žalobkyně reagovala vyjádřením, dle kterého označila osobu, se kterou má být spojeno řízení - svoji dceru, která se stala českým občanem až po zahájení řízení. Dále předložila i vyjádření své dcery, v němž bylo uvedené, že až do svého vycestování do České republiky žila se svojí matkou ve Venezuele. Z doložených dokladů byl tedy zřejmý příbuzenský vztah k panu D.G., tedy vztah tchýně – zeť a dále příbuzenský vztah paní D.M.Z.C., tedy vztah matka – dcera. Z cizineckého informačního systému dále vyplynulo, že žalobkyně již jednou dne 19. 6. 2014 žádala o povolení k přechodnému pobytu na území ČR, její žádosti však nebylo vyhověno, neboť nesplnila podmínky uvedené v § 87b odst. 1 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců. Za účelem ověření, zda lze žalobkyni považovat za rodinného příslušníka občana EU byla správním orgánem provedena pobytová kontrola, dále byly provedeny výslechy jak žalobkyně, tak i dcery žalobkyně. Správní orgán I. stupně na základě všech zjištěných skutečností uvedl, že nebylo hodnověrně prokázáno, že by žalobkyně byla rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, a proto žádost žalobkyně zamítl. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno fikcí dne 28. 8. 2017, proti kterému podala dne 13. 9. 2017 blanketní odvolání, které správní orgán I. stupně postoupil žalované jako opožděné. Žalovaná však podané odvolání vyhodnotila jako včasné. Dne 14. 11. 2017 bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně doplněné odvolání žalobkyně. Prvostupňový správní orgán toto odvolání postoupil žalované, které dle razítka na

přípisu od postoupení odvolání došlo žalované 23. 11. 2017, tedy den po vydání rozhodnutí žalované, kterým odvolání zamítla a prvostupňové odvolání potvrdila.

Soud se bude zejména zabývat tím, zda podané odvolání bylo odvoláním blanketním a zda tedy měl správní orgán povinnost vyzvat žalobkyni k jejímu doplnění. Při posouzení soud vyšel z právní úpravy správního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2017. Podle § 82 odst. 2 správního řádu věty první musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Podle § 37 odst. 2 věty první správního řádu musí být z podání patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Podle § 37 odst. 3 správního řádu, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Podle § 93 odst. 1 správního řádu se ustanovení § 37 správního řádu použije na odvolací řízení obdobně.

Zdejší soud se ztotožňuje s ustálenou judikaturou správních soudů s tím, že samotný význam pojmu „blanketní“ značí takové podání, které je „prázdné“. Zároveň má však za to, že je třeba výraz „blanketní“ vykládat v souvislosti s § 82 odst. 2 správního řádu, tedy blanketní bude takové odvolání, které neobsahuje právě náležitosti (resp. odvolací důvod) ve smyslu uvedeného ustanovení. V daném případě z odvolání nebylo patrné, čeho se žalobkyně domáhala. Dále soud uvádí, že žalobkyně pouze odkázala na příslušná ustanovení českého právního řádu, na které nelze pohlížet jako na plnohodnotné odvolací námítky, tedy odvolání žalobkyně neobsahovalo všechny náležitosti, které ukládá § 82 odst. 2 správního řádu.

Správní orgán I. stupně po posouzení včasnosti odvolání došel k tomu, že odvolání bylo opožděné. Tudíž aniž by prvostupňový správní orgán I. stupně vyzval žalobkyni k tomu, aby své odvolání doplnila, postoupil dle jeho názoru opožděné odvolání spolu se spisovým materiálem žalované. Žalovaná s tímto nesouhlasila se správním orgánem I. stupně a odvolání žalobkyně vyhodnotila jako včasné podané. V dané situaci bylo tedy povinností žalované, aby postupovala v souladu se správním řádem a ustálenou judikaturou v této věci a žalobkyni k odstranění vad odvolání vyzvala a stanovila k tomuto odstranění vad přiměřenou lhůtu. Toto však žalovaná neučinila a následně rozhodla o odvolání žalobkyně.

Pokud jde o povinnost správního orgánu vyzvat k odstranění vad blanketního tedy neúplného podání, resp. odvolání, je tato dlouhodobě a konstantně judikována správními soudy, a to včetně Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009-53 uvedl, že: *„nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.“* Dále rozsudek téhož soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67 konstatuje, že *„Teprve pokud by k odstranění vad podání ve lhůtě stanovené správním orgánem podle § 37 odst. 3 správního řádu nedošlo, může být*

přistoupeno k rozhodnutí o odvolání i bez znalosti důvodů podání odvolání či konkrétních námitek. Účastníku řízení však musí být ze strany správního orgánu dána možnost vady podání v přiměřené lhůtě odstranit.“

Žalovaná tedy pochybila, když nepostupovala podle § 37 odst. 3 správního řádu a na splnění této zákonné povinnosti vůči žalobkyni zcela rezignovala, neboť výzvu k odstranění vad podaného blanketního odvolání v podobě chybějících odvolacích důvodů vůbec nevydala. Tím se ovšem dopustila závažného procesního pochybení, majícího vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť tím žalobkyni znemožnila uplatnit konkrétní odvolací námítky. Je nezbytné poukázat na skutečnost, že žalobkyně ve svém podání projevila vůli své odvolací důvody dále specifikovat a případně je v zákonné lhůtě ještě rozšířit. Současně žalobkyně požádala o poskytnutí přiměřené lhůty k tomu, aby své odvolání mohla doplnit. Správní orgány však lhůtu k doplnění žalobkyni neposkytly a nevyzvaly ji k odstranění vad. Žalovaná tedy rozhodovala o odvolání v té základní podobě, aniž by žalobkyni poskytla standardní procesní postup, který vyplývá z ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s., které správnímu orgánu ukládá povinnost v případě, že podání nemá zákonné náležitosti přistoupit k odstranění těchto vad, tedy vyzvat účastníka řízení a poskytnout mu lhůtu k odstranění těchto vad. Na této povinnosti správního orgánu přitom nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobkyně v odvolání výslovně uvedla, že jej v přiměřené lhůtě nejmeně 25ti dní doplní a následně tak učinila až dne 13. 11. 2017, tedy přibližně po dvou měsících. Takto formulovaným odvoláním dala totiž žalobkyně jednoznačně najevo, že hodlá své odvolání doplnit právě o konkrétní odvolací důvody. Pokud tedy žalovaná o odvolání rozhodovala, aniž by znala odvolací námítky, které žalobkyně hodlala v odvolacím řízení uplatnit, je nutno ve shodě se závěry NSS obsaženými ve shora citovanému rozsudku konstatovat, že takový postup je „*zcela nepřijatelný a naprosto v rozporu s procesními pravidly, která jsou zakotvena v citovaných ustanoveních správního řádu, a vyplývají z ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces*“. K rozhodnutí o odvolání i bez znalosti důvodů podání odvolání či konkrétních námitek mohl odvolací orgán přistoupit teprve tehdy, pokud by k odstranění vad podaného odvolání ve lhůtě stanovené správním orgánem podle § 37 odst. 3 správního řádu nedošlo, což ovšem nebyl daný případ. Žalovaná tedy pochybila, když nevytvořila prostor, aby žalobkyně mohla doložit své hmotněprávní postavení, zejména pokud to měla v úmyslu uplatnit.

[VII] Rozhodnutí soudu

Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[VIII] Náklady řízení

Žalobkyně byla ve věci úspěšná, a proto má právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Její důvodně vynaložené náklady soudního řízení spočívaly v náhradě soudního poplatku za podání žaloby a návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Výše

podání žaloby činí 3.000,- Kč a výše podání odkladného účinku činí 1.000,- Kč, celkem tedy žalobkyni přísluší částka 4.000,- Kč za uhrazené soudní poplatky. Dále obecná zmocněnkyně žalobkyně, Mgr. Kateřina Němečková, žádala o přiznání paušální náhrady nákladů řízení ve výši 300,- Kč, za čtyři úkony právní služby, a to přípravu a převzetí věci, poradu s klientem, podání žaloby a repliky, celkem tedy 1.200,- Kč. K uvedenému druhu náhrady se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 As 135/2015-79, ze kterého vyplývá, že soud ve správním soudnictví nemůže přiznat procesně nezastoupenému žalobci (v daném případě zastoupeného obecným zmocněncem) náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, nýbrž musí vycházet z nákladů, jejichž vynaložení žalobce soudu prokáže (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Použití § 151 odst. 3 o. s. ř. (v novelizovaném znění účinném od 1. 7. 2015) na řízení podle soudního řádu správního je vyloučeno. Stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, č. 275/2014 Sb. Vzhledem k uvedenému žalobkyni tato náhrada přiznána nebyla. Náhrada nákladů řízení žalobkyně tak činí celkem 4.000,- Kč, jak bylo stanoveno ve výroku II. tohoto rozsudku. Platební místo bylo určeno v souladu s ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s ust. § 64 s.ř.s. Lhůta ke splnění uložené povinnosti byla určena v souladu s ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 10. října 2018

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.